

Nieuwsbrief PS Updates - Nummer 29, 2018

Nummer 29, 2018

Redactie: Mr. H. Vorsselman, mr. drs. I. van der Zalm, mr. Y. Bosschaart en J. Stulp.

INHOUDSOPGAVE

Hof

[Gerechtshof Den Haag, ECLI:NL:GHDHA:2018:1838](#) 07-08-2018

[Gerechtshof Den Haag, ECLI:NL:GHDHA:2018:1931](#) 01-08-2018

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2018:2599](#) 25-07-2018

[Gerechtshof 's-Hertogenbosch, ECLI:NL:GHSHE:2018:3116](#) 17-07-2018

werkgeefster/werknemer

[Gerechtshof Den Haag, ECLI:NL:GHDHA:2018:1840](#) 04-07-2018

Rechtbank

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2018:3559](#) 25-07-2018

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2018:3387](#) 25-07-2018

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2018:6497](#) 20-07-2018

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2018:3714](#) 18-07-2018

[Rechtbank Noord-Holland, ECLI:NL:RBNHO:2018:6085](#) 18-07-2018

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2018:3709](#) 11-07-2018

[Rechtbank Overijssel, ECLI:NL:RBOVE:2018:2755](#) 10-07-2018

[Rechtbank Gelderland, ECLI:NL:RBGEL:2018:3403](#) 05-07-2018

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2018:9056](#) 13-06-2018

[Rechtbank Amsterdam, ECLI:NL:RBAMS:2018:5235](#) 13-06-2018

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2018:5470](#) 13-04-2018

werknemer/Peinemann Hoogwerksystemen B.V.

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2018:9042](#) 14-03-2018

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2017:16607](#) 19-12-2017

Centrale Raad van Beroep

[Centrale Raad van Beroep, ECLI:NL:CRVB:2018:2282](#) 26-07-2018

[Centrale Raad van Beroep, ECLI:NL:CRVB:2018:2221](#) 20-07-2018

[Centrale Raad van Beroep, ECLI:NL:CRVB:2018:2141](#) 12-07-2018

[Centrale Raad van Beroep, ECLI:NL:CRVB:2018:1967](#) 28-06-2018

[Centrale Raad van Beroep, ECLI:NL:CRVB:2018:1958](#) 28-06-2018

[Centrale Raad van Beroep, ECLI:NL:CRVB:2018:1867](#) 14-06-2018

[Centrale Raad van Beroep, ECLI:NL:CRVB:2018:1862](#) 14-06-2018

Antillen

[Gerecht in eerste aanleg van Sint Maarten, ECLI:NL:OGEAM:2018:59](#) 17-07-2018

Uitspraken zonder ECLI

[Europees Hof voor de Rechten van de Mens](#) 29-05-2018

Dornean v. Moldavië

Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI

[Europees Hof voor de Rechten van de Mens](#) 05-06-2018

Khani Kabbara v. Cyprus

Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI

[Geschillencommissie Financiële Dienstverlening](#) 19-06-2018

Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI

[Europees Hof voor de Rechten van de Mens](#) 26-04-2018

Andersen v. Griekenland

Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI

[Europees Hof voor de Rechten van de Mens](#) 15-05-2018

Sergey Ivanov v. Rusland

Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI

[Europees Hof voor de Rechten van de Mens](#) 15-05-2018

Vatandaş v. Turkije

Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI

[Geschillencommissie Financiële Dienstverlening](#) 16-03-2018

Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI

[Europees Hof voor de Rechten van de Mens](#) 15-05-2018

Agarkova v. Rusland

Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI

[Europees Hof voor de Rechten van de Mens](#) 29-05-2018

Mihdi Perinçek v. Turkije

Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI

[Europees Hof voor de Rechten van de Mens](#) 15-05-2018

Pankov v. Rusland

Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI

[Europees Hof voor de Rechten van de Mens](#) 05-06-2018

Artur Ivanov v. Rusland

Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI

[Europees Hof voor de Rechten van de Mens](#) 05-06-2018

Fatih Çakır en Merve Nisa Çakır v. Turkije

Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI

[Geschillencommissie Financiële Dienstverlening](#) 27-02-2018

Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI

[Geschillencommissie Financiële Dienstverlening](#) 20-02-2018

Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI

RECHTSPRAAK

Hoger beroep. Civiele procedure na strafrechtelijke procedure. Doodslag op vader voor ouderlijke woning waar meerderjarige dochter verbleef. Shockschade zonder psychiatrische expertise niet vast te stellen, voornemen om deskundige aan te stellen. Door rechtbank gebruikte schatting uitgaven studenten aan de magere kant, gelet op levensstandaard appellante.

Appellante, geboren in 1991, woonde in 2015 thuis bij haar vader. Haar moeder was in 2004 overleden. De vader van appellante is in 2015 rond half zeven 's ochtends voor zijn woning doodgestoken door de ex-echtgenoot van de toenmalige vriendin van de vader van appellante. Ten tijde van het ongeval was appellante 24 jaar oud en volgde zij een opleiding aan de Haagse Hogeschool. Geïntimeerde is in 2016 door de Rechtbank Den Haag schuldig bevonden aan doodslag en veroordeeld tot een gevangenisstraf van negen jaar. Het vonnis is onherroepelijk geworden. In deze procedure vordert appellante een verklaring voor recht dat geïntimeerde aansprakelijk is voor de schade die appellante lijdt door het overlijden van haar vader en de veroordeling van geïntimeerde tot betaling van € 75.709 aan gederfd levensonderhoud, € 13.307,41 aan uitvaartkosten, € 25.000 aan immateriële schade, € 19.575 aan kosten gemoeid met studievertraging, en € 3.078,24 aan buitengerechtelijke kosten, een en ander vermeerderd met rente en proceskosten. Bij het bestreden vonnis heeft de rechtbank geïntimeerde veroordeeld tot betaling van: € 14.771 aan gederfd levensonderhoud, € 4.504 aan uitvaartkosten, € 10.000 aan immateriële schade, € 19.575 aan schade door studievertraging, € 3.078,24 aan buitengerechtelijke kosten, een en ander vermeerderd met rente en met veroordeling van geïntimeerde in de kosten.

In het principaal hoger beroep vordert appellante de vernietiging van het bestreden vonnis voor zover dit ziet op de hoogte van de toegekende vergoeding voor gederfd levensonderhoud en immateriële schade en vordert zij toekenning van de bij inleidende dagvaarding gevorderde bedragen, een en ander met veroordeling van geïntimeerde in de proceskosten van beide instanties, waaronder (bij wijze van eisvermeerdering) de beslagkosten. In het incidenteel beroep vordert geïntimeerde de vernietiging van het bestreden vonnis en afwijzing van de

vorderingen van appellante. De grieven van geïntimeerde zijn gericht tegen de toegekende vergoeding wegens studievertraging, kosten lijkbezorging, gederfd levensonderhoud, smartengeld en buitengerechtelijke kosten.

Ook in hoger beroep wordt uitgegaan van de onrechtmatige daad van geïntimeerde. Het hof gaat eerst in op de schade, zoals bedoeld in artikel 6:108 lid 1 BW. In de woorden 'derven van levensonderhoud' in artikel 6:108 BW ligt besloten dat rekening moet worden gehouden met zowel de draagkracht die de overledene als hij was blijven leven in de toekomst vermoedelijk zou hebben gehad, als met de behoefte van de nabestaande zoals deze zich na het overlijden verder ontwikkelt en zoals deze mede door de nabestaande toekomstige baten zullen worden bepaald. Het komt voor de vaststelling van het bedrag van de schadevergoeding dus enerzijds aan op de waarschijnlijke bijdrage aan levensonderhoud, die door de gerechtigde van zijn verzorger zou zijn genoten indien deze niet was gedood, en anderzijds op de behoefte van de nabestaande. Bij het bepalen van de behoeften van een nabestaande moet zijn gehele financiële positie in aanmerking worden genomen, waarbij alle gunstige financiële omstandigheden in beginsel de behoefte en daarmee tevens de door de aansprakelijke persoon verschuldigde schadevergoeding beperken. Voor de vaststelling van het schadebedrag dient dus te worden uitgegaan van hetgeen vader appellante aan appellante feitelijk placht te verstrekken (naar het hof begrijpt: kosten voor wonen, eten, verzekering(en), abonnementen en studiekosten), met dien verstande dat in dit verband mede de wijzigingen dienen te worden verdisconteerd – zowel wat betreft de omvang van de bijdrage van vader appellante, als van de behoefte van appellante – die op het moment van het overlijden redelijkerwijs waren te verwachten. Ook het hof is van oordeel dat de door appellante overgelegde berekening niet kan worden gevolgd, omdat deze berekening uitgaat van een onjuist standpunt, terwijl geen rekening is gehouden met alle baten (zoals de erfenis). Bovendien acht het hof de (abstracte) berekening van de bijdrage van vader appellante aan het levensonderhoud van appellante aan de hand van deling van de vaste en variabele kosten in de gegeven situatie (waarin sprake is van een meerderjarige thuiswonende dochter met eigen inkomsten uit arbeid) niet voor de hand liggend. Gegevens over de concrete bijdrage van vader appellante in de kosten voor wonen, eten, verzekering(en), abonnementen en studiekosten heeft appellante niet overgelegd. De rechtbank is dus terecht overgegaan tot een schatting. Echter, het hof acht met appellante een schatting aan de hand van de gemiddelde uitgaven van studerende aan de magere kant, gelet op de vermoedelijke levensstandaard van appellante voorafgaande aan het overlijden (toen zij bij haar vader in huis woonde). Het hof schat de behoefte van appellante na het overlijden daarom op € 1.000 per maand, vermeerderd met het collegegeld van € 1.984 per jaar. Voor zover de behoefte meer zou bedragen (hetgeen niet is gebleken), gaat het hof ervan uit dat appellante kan terugvallen op haar erfdeel. Verder zal het hof – evenals de rechtbank – rekening houden met de eigen

inkomsten van appellante van € 350 per maand uit studiefinanciering, en inkomsten ter zake van stagevergoeding (€ 275 per maand) en bijbaan (€ 225 per maand). Appellante stelt voorts dat zij een persoon is als bedoeld in artikel 6:108 sub d BW, omdat haar vader in overwegende mate zorg droeg voor de huishoudelijke taken, zodat zij daarin thans op andere wijze moet voorzien. Het hof volgt appellante niet in deze zienswijze. In de aanhef van artikel 6:108 BW ligt immers de beperking besloten dat geen aanspraak op schadevergoeding bestaat voor zover de nabestaande, kort gezegd, gelet op alle omstandigheden van het geval ondanks zijn schade niet als behoeftig kan worden aangemerkt. Zonder nadere toelichting, die ontbreekt, valt niet in te zien dat appellante, die ten tijde van het overlijden van haar vader meerderjarig (24 jaar oud) en studerend was op het punt van huishoudelijke taken behoeftig was.

Vervolgens komt het hof toe aan de grief van geïntimeerde, inhoudende dat het toegewezen bedrag aan begrafeniskosten niet in overeenstemming is met de omstandigheden van de overledene. Deze grief slaagt volgens het hof niet, omdat de grief niet nader door geïntimeerde is onderbouwd.

De volgende grief van appellante ziet op het door de rechtbank toegewezen bedrag aan shockschade, te weten € 10.000. Volgens appellante is dit bedrag te laag, omdat niet valt in te zien hoe de rechtbank tot de conclusie is gekomen dat zij geen blijvend letsel zal overhouden aan het voorval. Het hof overweegt dat schade die bestaat uit het verdriet om het overlijden van een naaste op dit moment nog niet voor vergoeding in aanmerking komt. Alleen wanneer sprake is van geestelijk letsel (een in de psychiatrie erkend ziektebeeld) als gevolg van het waarnemen van het gebeuren waardoor de naaste overleden is, of de directe confrontatie met de ernstige gevolgen daarvan, komt toekenning van shockschade op basis van artikel 6:106 lid 1 sub b BW in beeld. Het hof is van oordeel dat appellante onvoldoende aannemelijk heeft gemaakt dat in haar geval sprake is van shockschade en niet louter van affectieschade. De door appellante overgelegde verklaringen van de huisarts en de psycholoog zijn daarvoor onvoldoende, omdat daarin niet wordt gesproken van een posttraumatisch stresssyndroom, maar van 'klachten die een vermoeden kunnen opleveren van een posttraumatische stressstoornis'. Het hof ziet aanleiding om een psychiatrische expertise te gelasten teneinde duidelijkheid te verkrijgen omtrent de door appellante ervaren klachten. Het hof zal zijn beslissing omtrent de hoogte van het eventueel aan appellante toekomend smartengeld aanhouden tot na ontvangst van het deskundigenbericht. Indien het hof naar aanleiding van het deskundigenbericht tot het oordeel zou komen dat daadwerkelijk sprake is van shockschade, betekent dat dat ook de – als eigen schade geclaimde – studievertraging voor vergoeding in aanmerking komt. De rechtbank heeft deze schade begroot op € 19.575 wegens twaalf à dertien maanden studievertraging. Omdat tegen de berekening van de hoogte van deze schade aan de hand van de Richtlijn Studievertraging van de Letselschaderaad geen

grieven zijn gericht, zal het hof ook van deze richtlijn uitgaan. Er wordt een comparitie gelast zodat partijen zich kunnen uitlaten over het voornemen van het hof om een deskundige in te schakelen teneinde de psychische klachten van appellante vast te stellen. Iedere verdere beslissing wordt aangehouden.

Instantie: Gerechtshof Den Haag

Datum uitspraak: 07-08-2018

ECLI: ECLI:NL:GHDHA:2018:1838

Zaaknummer: 200.206.951

Rechters: M.J. van der Ven, P.M. Verbeek en M. Flipse

Advocaten: M.E. Bosch en H.J. van Gijsel

RECHTSPRAAK

Aansprakelijkstelling voormalige bewindvoerders voor onzorgvuldige bewindvoering. Bewindvoerders aansprakelijk voor de tijdens het bewind ontstane huurachterstand. Niet voldaan aan de vereisten van artikel 6:106 lid 1 BW. Afwijzing immateriële schadevergoeding.

Instantie: Gerechtshof Den Haag

Datum uitspraak: 01-08-2018

ECLI: ECLI:NL:GHDHA:2018:1931

Zaaknummer: 200.219.915/01

Rechters: E.A. Mink, J.M. van Baardewijk en E.C. Punselie

Advocaten: A.J. Badenbroek-de Graaf en H.J. Delhaas

Wetsartikelen: 6:106 BW

RECHTSPRAAK

Mate van invaliditeit. De Raad ziet geen aanleiding om af te wijken van het rapport van de verzekeringsgeneeskundige en vernietigt de aangevallen uitspraak voor zover de rechtbank zelf in de zaak heeft voorzien door de mate van invaliditeit van 33,33% zelf vast te stellen op 48,35%.

Betrokkene is op 7 januari 1976 opgekomen in militaire dienst. Op 14 december 1976 is betrokkene een ongeval overkomen tijdens zijn werkzaamheden. Dit ongeval is aangemerkt als dienstongeval. Bij koninklijk besluit van 7 augustus 1982 is aan betrokkene met ingang van 1 december 1980 een militair invaliditeitspensioen toegekend, laatstelijk berekend naar een mate van invaliditeit van 15%. Daarbij is oorzakelijk dienstverband aangenomen voor het operatief behandelde letsel van de rechterelleboog. Voor het operatief behandelde letsel aan de linkerpols is geen dienstverband aanvaard. Het verzoek van betrokkene om verhoging van zijn invaliditeitspensioen vanwege verergering van de klachten is afgewezen. De staatssecretaris heeft zich gebaseerd op een rapport van de verzekeringsgeneeskundige. Betrokkene verweert zich met een rapport van een psychiater-psychotherapeut en een rapport van een orthopedisch chirurg n.p. in de bezwaarfase. Dit bezwaar wordt gegrond verklaard als gevolg van het alsnog waarderen van psychische klachten met een invaliditeitspercentage van 8,33%. In de beroepsfase heeft betrokkene een rapport overgelegd van een tweede orthopedisch chirurg waarna de rechtbank het invaliditeitspercentage voor het letsel aan de rechterelleboog in combinatie met de psychische aandoening vaststelt op 48,35%. De Raad concludeert dat de aangevallen uitspraak voor vernietiging in aanmerking komt voor zover het betreft het afzonderlijk waarderen van de artrose aan de rechterelleboog en het waarderen van subrubriek 10 voor de psychische aandoening en voor zover de rechtbank zelf in de zaak heeft voorzien door de mate van invaliditeit vast te stellen op 48,35%. Volgens vaste rechtspraak van de Raad (uitspraak van 7 juli 2016, ECLI:NL:CRVB:2016:2651) geldt de WPC-schaal slechts als richtlijn en staat het de staatssecretaris vrij de betrokken codes ook partieel en/of vergelijkenderwijs van toepassing te achten. De Raad ziet geen aanleiding om te twijfelen aan de juistheid van de bevindingen van de verzekeringsarts. Bovendien voldoet betrokkene niet aan de voorwaarden om te scoren op subrubriek 10. Voor het overige dient de aangevallen

uitspraak te worden bevestigd. De Raad zal de mate van invaliditeit van betrokkene met
ingang van 4 december 2012 vaststellen op 33,33%, uit te betalen naar een mate van invaliditeit
van 34%.

Instantie: Centrale Raad van Beroep

Datum uitspraak: 26-07-2018

ECLI: ECLI:NL:CRVB:2018:2282

Zaaknummer: 17/6898 MPW

Rechters: B.J. van de Griend, C.H. Bangma en H. Lagas

Advocaten: H.J.M.G.M. van der Meijden en H.A.L. Knoben

RECHTSPRAAK

Deelgeschil. Ongeval op parkeerplaats bij bedrijfsfeest Ziggo. Geen aansprakelijkheid ex artikel 7:658 en 7:611 BW. Nadere bewijslevering noodzakelijk voor vaststellen toedracht. Deelgeschilprocedure biedt deze ruimte niet.

Verzoeker, geboren in 1962, is in 2009 in dienst getreden bij Ziggo. Ziggo heeft voor haar werknemers een collectieve ongevallenverzekering bij W.A. Hienfield B.V. (Hienfield) afgesloten. In september 2013 heeft verzoeker het bedrijfsfeest van Ziggo bezocht. Hij is daar met zijn eigen auto naartoe gegaan. Omdat de bij de evenementenlocatie behorende verharde parkeerplaats (voor de ingang) onvoldoende ruimte bood, heeft verzoeker zijn auto geparkeerd op een daarachter gelegen onverhard terrein. Het was op dat moment nog licht buiten. Na afloop van het feest is verzoeker met collega's naar buiten gelopen en vervolgens in zijn eentje naar de plek waar zijn auto stond geparkeerd. Ongeveer twintig meter voor de auto is hij gestruikeld en ten val gekomen. Daarbij is zijn hand diep opengereten door een stuk glas dat daar op de grond lag. Een slagaderlijke bloeding was het gevolg. Verzoeker is teruggelopen naar de feestlocatie om hulp te zoeken en is, nadat twee verkeersregelaars hem niet konden helpen, aldaar aangekomen buiten bewustzijn geraakt. EHBO was niet ter plaatse. Nadat hij was bijgekomen, is hij met een ambulance vervoerd naar het St. Antonius Ziekenhuis in Nieuwegein. Daar is hij geopereerd. Uiteindelijk heeft verzoeker vier ingrijpende operaties (inclusief peestransposities) aan zijn rechterhand ondergaan, maar het letsel aan de hand is blijvend gebleken.

In 2016 heeft mediation plaatsgevonden tussen verzoeker en Ziggo. Een aantal afspraken is neergelegd in een document en door beide partijen ondertekend. In een van deze bepalingen is te lezen dat er een verzoek tot uitkering loopt bij de verzekeraar van Ziggo ten aanzien van het ongeval. De arbeidsovereenkomst tussen verzoeker en Ziggo is met een vaststellingsovereenkomst per 1 juni 2017 beëindigd. Verzoeker verzoekt in deze procedure om een verklaring voor recht dat Ziggo ex artikel 7:658 BW aansprakelijk is, dan wel op grond van artikel 7:611 BW. Voorts wordt er om een voorschot op de schadevergoeding verzocht. Daaraan legt verzoeker ten grondslag dat Ziggo niet aan haar zorgplicht jegens hem bij de uitoefening van zijn werkzaamheden heeft voldaan door bij het jubileumfeest geen veilige

parkeerplaats aan te bieden, althans heeft gehandeld in strijd met de eisen van goed werkgeverschap. Tijdens de zitting heeft verzoeker zijn meer subsidiaire verzoek op grond van artikel 7:611 BW ingetrokken.

De rechtbank stelt voorop dat ongevallen tijdens door de werkgever georganiseerde (ontspannende) activiteiten aanleiding kunnen geven tot aansprakelijkheid op grond van artikel 7:658 BW. Daarvoor is echter vereist dat de activiteiten zijn aan te merken als ‘door de werknemer te verrichten werkzaamheden’. Tussen de activiteiten en de door de werknemer te verrichten werkzaamheden moet een voldoende nauw verband bestaan (zie o.a. Rb. Utrecht 23 augustus 2012, *JAR* 2012/305 (*Speedboot*)). De rechtbank komt uiteindelijk tot de conclusie dat het door verzoeker bepleite verband niet aanwezig is. Daartoe wordt overwogen dat aanwezigheid op het (jubileum)feest op de vrijdagavond vrijblijvend was, alle werknemers van Ziggo in Nederland waren uitgenodigd. In de uitnodiging en de vervolgmil is niet te lezen dat werknemers werden ‘geacht’ aanwezig te zijn of dat daartoe druk werd uitgeoefend. Ook waren de werknemers ter plekke vrij in het bijwonen van de verschillende festiviteiten en duur van hun bezoek. Hoewel van enig saamhorigheidsgevoel op het feest vast wel sprake zal zijn geweest en Ziggo als werkgever daarbij in het algemeen belang heeft, zal de door verzoeker verzochte aansprakelijkheid op grond van artikel 7:658 BW in deze procedure worden afgewezen. Ten aanzien van de aansprakelijkheid op grond van artikel 7:611 BW komt de rechtbank tot dezelfde conclusie. Daarbij wordt wel opgemerkt dat Ziggo haar werknemers aan een bijzonder risico heeft blootgesteld door een deel van de werknemers te laten parkeren op een onverhard terrein. Daar komt nog bij dat verzoeker slecht ter been was en had gevraagd om een alternatieve plek. Ziggo heeft niet betwist dat het terrein waar verzoeker heeft geparkeerd onverhard was, maar heeft weersproken dat het vol rommel lag en onverlicht was. Het door verzoeker ingebrachte chatgesprek met een collega, dat het terrein vol met rommel lag, is echter onvoldoende om de door verzoeker gestelde feitelijke situatie aan te nemen. Dit betekent dat een en ander door middel van nadere onderbouwing en/of bewijslevering (dat door verzoeker in het algemeen is aangeboden) duidelijk moet worden. In het kader van deze deelgeschilprocedure is daarvoor in principe geen ruimte. De rechtbank ziet in dit geval geen aanleiding op dat uitgangspunt een uitzondering te maken. Het verzochte wordt daarom afgewezen.

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 25-07-2018

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2018:3387

Zaaknummer: 6619147

Rechters: M.E. Heinemann

Advocaten: N. Mauer en A. Youssuf

Wetsartikelen: 7:658 BW en 7:611 BW

RECHTSPRAAK

Strafrecht. Veroordeling voor poging tot moord door slaapkamer echtgenoot te overgieten met benzine en in vlam te zetten. Niet-ontvankelijkverklaring benadeelde partij vanwege zeer late indiening vordering (dag voor de zitting). Inhoudelijke beoordeling staat op gespannen voet met artikel 6 lid 4 EVRM.

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 25-07-2018

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2018:3559

Zaaknummer: 16/660220-17

Rechters: H.B.W. Beekman, N.E.M. Kranenbroek en M. Ferschtman

Advocaten: N.C.E.C. Luns en J. Roosma

Wetsartikelen: 6 EVRM

RECHTSPRAAK

Strafrecht. Hoger beroep. Veroordeling van zwemleraar voor ontucht met elf kinderen. Toewijzing immateriële schadevergoeding van € 1.000 aan slachtoffers.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 25-07-2018

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2018:2599

Zaaknummer: 23-001713-15

Rechters: W.M.C. Tilleman, A.M. van Woensel en H.M.J. Quaedvlieg

Wetsartikelen: 247 Sr en 248 Sr

RECHTSPRAAK

Schadevergoeding in verband met overschrijding redelijke termijn met meer dan vijf jaar. Toekennen bedrag van € 6.000.

Vanaf de ontvangst van het bezwaarschrift op 20 november 2008 tot aan de datum van deze uitspraak zijn negen jaar en zeven maanden verstreken. Er is geen aanleiding voor het oordeel dat in deze zaak de totale lengte van de procedure meer dan vier jaar zou mogen bedragen. De redelijke termijn is dus met vijf jaar en zeven maanden overschreden. Tijdens de hogerberoepsprocedure heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie op 8 maart 2011 het arrest *Ruiz Zambrano* (C-34/09, ECLI:EU:C:2011:124) gewezen en op 15 november 2011 het arrest *Dereci e.a.* (C-256/11, ECLI:EU:C:2011:734). Over de toepassing van deze arresten in een andere hogerberoepsprocedure van appellante heeft de Hoge Raad op 14 februari 2014 (ECLI:NL:HR:2014:277) uitspraak gedaan. In afwachting van deze uitspraak is de behandeling van het hier aan de orde zijnde hoger beroep aangehouden.

Instantie: Centrale Raad van Beroep

Datum uitspraak: 20-07-2018

ECLI: ECLI:NL:CRVB:2018:2221

Zaaknummer: 09-6058 WWB

Rechters: P.W. van Straalen

Advocaten: W.G. Fischer

RECHTSPRAAK

Berichtgeving RTV Rijnmond omtrent in beslag genomen paarden van eiseres vanwege vermoeden verwaarlozing. Vrijheid van meningsuiting weegt zwaarder dan bescherming van eer en goede naam. Geen onrechtmatige publicatie. Afwijzing gevorderde immateriële schadevergoeding.

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 20-07-2018

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2018:6497

Zaaknummer: 6481467 \ CV EXPL 17-40181

Rechters: E. van Schouten

Advocaten: P.L.G. Rens en I.M.C.A. Reinders Folmer

Wetsartikelen: 10 EVRM

RECHTSPRAAK

Letsel na vuurwerkongeval op bedrijfsfeest. Eigen schuld aan de zijde van het slachtoffer. Correctie naar billijkheid vanwege ernstig letsel. 50/50%-verdeling indien de WA-verzekeraar een geslaagd beroep op een uitsluitingsclausule doet. Indien dit niet het geval is, is gedaagde voor 35% aansprakelijk.

In 2010 werd een bedrijfsfeest georganiseerd voor de werknemers van een pannendeckersbedrijf. Een van de werknemers belde halverwege de avond zijn vriendin op met het verzoek om hem op te halen van het feest, omdat hij had gedronken en niet zelf kon rijden. De vriendin heeft daarop aan gedaagde gevraagd om haar vriend op te halen van het feest. Gedaagde is vervolgens naar het feest gereden en heeft daar een vuurwerkstuk aan een van de werknemers laten zien. Het ging om een 'Cobra 6'. Het bezit hiervan is verboden op grond van het Vuurwerkbesluit. De persoon aan wie het vuurwerk werd getoond, heeft het vuurwerkstuk uit de handen van gedaagde getrokken en het mee naar binnen genomen om het aan eiser te laten zien. Eiser heeft het vuurwerk binnen aangestoken en kon het vervolgens niet op tijd naar buiten krijgen. Het vuurwerkstuk is vervolgens in zijn handen tot ontploffing gekomen. Als gevolg daarvan heeft eiser een groot deel van zijn rechterhand verloren en is hij volledig arbeidsongeschikt geraakt. Gedaagde is door de politierechter in 2013 veroordeeld voor het bezit van verboden vuurwerk.

Eiser vordert in deze procedure een verklaring voor recht dat gedaagde aansprakelijk is voor alle geleden en nog te lijden schade als gevolg van het ongeval. Eiser baseert zich daarbij op het *Kelderluik*-arrest.

De rechtbank onderzoekt allereerst of toetsing aan de hand van deze criteria moet plaatsvinden. Volgens de rechtbank dient de toets inderdaad aan de hand van deze criteria plaats te vinden, omdat gedaagde een van de werknemers niet heeft belet om met het vuurwerk naar binnen te gaan. Dit terwijl gedaagde op de hoogte was van het feit dat zich binnen in de bedrijfskantine mensen bevonden die zich gedurende enkele uren aan alcohol hadden gelaafd. Gelet op hetgeen algemeen bekend is omtrent de gevaren van enerzijds illegaal vuurwerk, anderzijds ruim alcoholgebruik, moet de combinatie van beide potentieel

gevaarlijk worden geacht. Na toetsing van de verschillende *Kelderluik*-criteria komt de rechtbank tot de conclusie dat gedaagde aansprakelijk is voor de door eiser geleden schade. Hij heeft zeer zwaar vuurwerk meegenomen naar een bedrijfsfeest waar ruim alcohol werd genuttigd en heeft het vuurwerk daarbij uit het oog verloren. Weliswaar was er een geringe kans dat het vuurwerk binnen door iemand zou worden afgestoken, maar gelet op het alcoholgebruik was deze kans ook weer niet geheel te verwaarlozen. Daarbij speelt een grote rol dat gedaagde wist of behoorde te weten dat de gevolgen van het ondeskundig afsteken van het zware, illegale vuurwerk tot ernstige gevolgen kon leiden.

Vervolgens komt de rechtbank toe aan het door gedaagde gedane beroep op eigen schuld aan de zijde van eiser. Artikel 6:101 BW vindt alleen toepassing indien sprake is van aan de benadeelde toe te rekenen 'omstandigheden'. Daarvan is in dit geval sprake, omdat het eigen gedrag van eiser als zeer onvoorzichtig dient te worden bestempeld. Zijn onvoorzichtige gedrag omvat mede het in zodanige mate nuttigen van alcohol dat hij niet meer in staat was tot enig besef van het extreem gevaarzettende van zijn schadeveroorzakende gedrag. Artikel 6:101 BW stelt de verdeling van de schade primair afhankelijk van de aan beide toe te rekenen causale bijdragen tot de schadeveroorzakende gebeurtenis, waarbij echter moet worden geabstraheerd van de mate van verwijtbaarheid van dat gedrag, die bij de in het slot van de bepaling voorziene billijkheidscorrectie wordt meegenomen. Dat betekent voor het onderhavige geval, waarin beide causale bijdragen niet alleen in *sine qua non*-verband staan met de schadeveroorzakende gebeurtenis, maar ook toerekenbaar zijn in de zin van artikel 6:98 BW, dat vertrekpunt is dat partijen de schade gelijkelijk hebben veroorzaakt. Vervolgens moet worden bepaald of deze verdeling correctie behoeft. Volgens de rechtbank is dit het geval, omdat het gedrag van eiser aanzienlijk meer verwijtbaar is dan het gedrag van gedaagde. Eisers gedrag was immers uitloeijsel van een op de ontsteking van het vuurwerk gericht wilsbesluit en/of van een door het bewust innemen van aanzienlijke hoeveelheden alcohol veroorzaakt onvermogen om risico's behoorlijk af te wegen, terwijl het gedrag van gedaagde veeleer valt te typeren als het onvoldoende risicobewust en alert reageren op een situatie waarin deze plotseling verzeild raakte. In dit kader zijn echter ook nog andere omstandigheden die dienen te worden meegewogen. Die liggen voor de rechtbank met name in de ernst van het door eiser ondervonden letsel en de gevolgen die dit voor eiser heeft, zodat haar een verdeling van 65% (eiser) en 35% (gedaagde) billijk voorkomt. De omstandigheid dat gedaagde tegen wettelijke aansprakelijkheid is verzekerd, biedt de rechtbank de ruimte om die, zonder dat de billijkheid daaraan in de weg staat, te waarderen op het gewicht dat daaraan op zichzelf gezien dient toe te komen. Aldus komt de rechtbank op een 50/50% waardering. De rechtbank zal echter de hiervoor gegeven waardering (65/35%) toepassen voor het geval mocht blijken dat de verzekeraar zich (met succes) op een uitsluitingsclausule beroept. De gevorderde verklaring voor recht wordt daarom toegewezen, in die zin dat gedaagde

aansprakelijk is voor 50% van de schade die het gevolg is van het ongeval indien zij WA-polis de schade dekt en voor 30% indien dit niet het geval is.

Instantie: Rechtbank Noord-Holland

Datum uitspraak: 18-07-2018

ECLI: ECLI:NL:RBNHO:2018:6085

Zaaknummer: C/15/261495 / HA ZA 17-517

Rechters: A.H. Schotman, A.K. Kortewe en B. de Metz

Advocaten: F.W. Brugman en J. Streefkerk

RECHTSPRAAK

Bodemprocedure na deelgeschil. Eerder tussentijds appèl en bekrachtiging deelgeschilbeschikking. Bodemrechter gebonden aan beslissing in deelgeschil over materiële rechtsverhouding tussen partijen. AllSecur niet aansprakelijk voor de gevolgen van het ongeval.

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 18-07-2018

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2018:3714

Zaaknummer: C/16/403750 / HA ZA 15-886

Rechters: M.E. Heinemann

Advocaten: R. Schoemaaker en N.C. Haase

Wetsartikelen: 1019c Rv

RECHTSPRAAK

***Aansprakelijkstelling werkgever na ongeval tijdens
schoonmaakwerkzaamheden. Vorderingen verjaard, omdat de eerder
verstuurde brief niet als een stuitingshandeling valt aan te merken.
Geen inhoudelijke behandeling. Afwijzing vorderingen.***

Instantie: Gerecht in eerste aanleg van Sint Maarten

Datum uitspraak: 17-07-2018

ECLI: ECLI:NL:OGEAM:2018:59

Zaaknummer: EJ 2018/75

Rechters: A.J.J. van Rijen

Advocaten: E.I. Maduro en C.J. Koster

Wetsartikelen: 3:317 BW

RECHTSPRAAK

werkgeefster/werknemer

Werkgevers voldoen niet gemakkelijk aan hun zorgplicht, al helemaal niet als hun werknemers werken met zeer giftige stoffen. Verweer dat werd voldaan aan Arbeidsomstandighedenwetgeving baat werkgever niet. WAGA/WagwEU prevaleert boven EEX-/Rome I-Vo.

Feiten

Werknemer heeft door een bedrijfsongeval letsel opgelopen. Door trillingen in een zogenoemde 'lockbox', die hij moest schoonmaken, heeft hij Röstgut (calcine) ingeademd, waarna hij drie weken op de intensive care heeft gelegen en grotendeels arbeidsongeschikt is geraakt. Het oorzakelijk verband staat vast. Volgens de mangatwacht (toezichthouder van werkgeefster) droeg werknemer bij buitenkomst na het ongeval het voorgeschreven halfgelaatsmasker. Dit masker zou op basis van de Arbeidsomstandighedenwetgeving zijn voorgeschreven voor deze werkzaamheden, aldus werkgeefster. Uit een deskundigenbericht blijkt echter dat het masker niet aanwezig was. Daarbij heeft de deskundige vastgesteld dat een dergelijk masker te weinig bescherming biedt, waardoor eigenlijk een ander soort masker aanwezig had moeten zijn. Werkgeefster heeft verkeerde beschermingsmiddelen beschikbaar gesteld. Werknemer vordert in kort geding een voorschot op schadevergoeding. De voorzieningenrechter heeft de vordering toegewezen.

Oordeel

Rechtsmacht en toepasselijk recht

Het ongeval heeft in Nederland plaatsgevonden, maar werknemer was hier slechts tijdelijk (vanuit België) werkzaam. Werkgeefster stelt zich daarom op het standpunt dat de Nederlandse rechter geen rechtsmacht heeft en Nederlands recht niet van toepassing is. Het hof stelt echter voorop dat de Waga/WagwEU en artikel 6 Rv prevaleren boven de EEX- en Rome-Vo, zodat de Nederlandse rechter wel rechtsmacht toekomt en Nederlands recht op de zaak van toepassing is.

Zorgplicht

Vast staat dat werknemer in de uitoefening van zijn werkzaamheden schade heeft geleden. Het is overeenkomstig dus aan werkgeefster te stellen en zo nodig te bewijzen, kort gezegd, dat zij al die maatregelen heeft genomen en al die aanwijzingen heeft gegeven die redelijkerwijs nodig waren om de schade te voorkomen. Gelet op de ruime strekking van de zorgplicht kan niet snel worden aangenomen dat de werkgever daaraan heeft voldaan en bijgevolg niet aansprakelijk is voor door de werknemer in de uitoefening van zijn werkzaamheden geleden schade. Artikel 7:658 BW vergt een hoog veiligheidsniveau van de betrokken werkruimte, werktuigen en gereedschappen alsmede van de organisatie van de werkzaamheden en vereist dat de werkgever het op de omstandigheden van het geval toegesneden toezicht houdt op behoorlijke naleving van de door hem gegeven instructies. Toepassing van deze regels op het ongeval leidt het hof tot het volgende. Werknemer bevond zich een besloten ruimte om een filterinstallatie schoon te maken die ernstig vervuild was met calcinehoudend stof. Het was werkgeefster bekend dat calcine giftig was. Ook was bekend dat het stof, bijvoorbeeld door trillingen, kon loskomen van de filterinstallatie en dan in de lucht terecht kwam. Omdat dit allemaal bekend was, konden van werkgeefster zodanige maatregelen worden verwacht, dat effectief zou worden voorkomen dat werknemers gezondheidsschade zouden oplopen als het calcinehoudende stof in de lucht zou komen. Het deskundigenbericht bevat sterke aanwijzingen dat als maatregel was voorgeschreven het dragen van een volgelaatsmasker. Werkgeefster heeft enerzijds betwist dat een volgelaatsmasker was voorgeschreven en anderzijds gesteld dat het letsel ook zou hebben plaatsgevonden als werknemer een volgelaatsmasker zou hebben gedragen. Naar het oordeel van het hof zou het een noch het ander afdoen aan de aansprakelijkheid. Gezien de bekendheid van werkgeefster met de giftigheid van calcine en de mogelijkheid dat het calcinehoudende stof zou vrijkomen en de ontoereikendheid van het halfgelaatsmasker had zij zodanige verdergaande beschermingsmaatregelen moeten nemen en handhaven dat letsel effectief zou worden voorkomen, ongeacht welke maatregelen waren voorgeschreven volgens de Arbeidsomstandighedenwetgeving. Het hof bevestigt de uitspraak van de voorzieningenrechter.

Instantie: Gerechtshof 's-Hertogenbosch

Datum uitspraak: 17-07-2018

ECLI: ECLI:NL:GHSHE:2018:3116

Zaaknummer: 200.231.310/01

Rechters: H.E. HAE Uniken Venema, J.W. van Rijkom en A.J. van de Rakt

Advocaten: N.M.J.H. van den Bogaard en G.J.F.M. Linders

Wetsartikelen: 7:658 BW, 8 Rome I-Vo, 21 EEX-Vo, 6 Rv, 1 Waga en 2 WagwEU

RECHTSPRAAK

Geen vergoeding van de proceskosten, de debetrente of immateriële schade na vernietiging terugvorderingsbesluiten van het UWV.

Beroep tegen weigering schadevergoeding. In 2011 heeft het UWV bij diverse besluiten de rechten van appellant op uitkering op grond van de Werkloosheidswet (WW), de Ziektewet (ZW) en de Wet werk en inkomen naar arbeidsvermogen (Wet WIA) ingetrokken en de reeds betaalde uitkeringen teruggevorderd. In de beroepsfase heeft de Raad deze besluiten vernietigd waarna appellant het UWV heeft verzocht om een schadevergoeding van de door hem gemaakte kosten voor rechtsbijstand, de kosten van debetrente op zijn bankrekening en zijn immateriële schade. Dit verzoek is afgewezen. De rechtbank heeft overwogen dat artikel 8:75 Awb geen grondslag biedt voor de vergoeding van proceskosten. Bovendien heeft het UWV de wettelijke rente vergoed waardoor de kosten van de debetrente op de bankrekening evenmin voor vergoeding in aanmerking komen. De immateriële schade heeft appellant niet onderbouwd. De Raad onderschrijft het oordeel van de rechtbank volledig. Met de overgelegde medische stukken heeft appellant niet kunnen onderbouwen dat zijn gezondheidstoestand die, zoals hij zelf heeft toegegeven, al slecht was, verder is verslechterd door de onrechtmatige besluiten. Appellant heeft gesteld dat bij hem sprake was van een meer of minder sterk psychisch onbehagen en van een zich gekwetst voelen door de onrechtmatig besluiten, maar dit is volgens vaste rechtspraak van de Raad onvoldoende aanleiding voor vergoeding van immateriële schade (zie de uitspraak van 30 juni 2011, ECLI:NL:CRVB:2011:BR1216).

Instantie: Centrale Raad van Beroep

Datum uitspraak: 12-07-2018

ECLI: ECLI:NL:CRVB:2018:2141

Zaaknummer: 16/4882 WW

Rechters: C.C.W. Lange, H.G. Rottier en R.E. Bakker

Advocaten: D. Gürses en K.M. Schuijt

Wetsartikelen: 8:75 Awb

RECHTSPRAAK

Ongeval op school. Val na vasttappen leerlingen aan elkaar, waardoor een van de ingetapete leerlingen letsel oploopt. Eigen schuld aan de zijde van het slachtoffer. Aansprakelijkheid school voor 85%.

Verzoeker is leerling geweest op een school in Vinkeveen. In 2014 heeft hij op deze school zijn mavo-diploma behaald. De school is tegen aansprakelijkheid verzekerd bij Reaal. Tijdens een actie voor Serious Request, waarbij de leerlingen een nacht op school doorbrachten, zijn verzoeker en een andere leerling aan elkaar vastgetaped. Een van de toezichthoudende docenten heeft tot twee keer toe de leerlingen geïnstrueerd daarmee te stoppen en zichzelf los te maken. Toen de docent het lokaal had verlaten, zijn de twee leerlingen gevallen. Verzoeker heeft daarbij letsel opgelopen. Een jaar later heeft de vader van verzoeker de school aansprakelijk gesteld voor het ongeval. In het kader van de aansprakelijkstelling heeft een voorlopig getuigenverhoor plaatsgevonden. Na deze verhoren heeft de Ceder Groep (waar de school deel van uitmaakt) in eerste instantie voor 75% aansprakelijkheid erkend en later voor 85%.

In dit deelgeschil verzoekt verzoeker om de Ceder Groep en Reaal voor 100% aansprakelijk te houden voor de gevolgen van het ongeval in 2011. De rechtbank overweegt dat partijen buiten rechte overeenstemming hebben bereikt over de aansprakelijkheid van de Ceder Groep. Partijen twisten over het antwoord op de vraag of deze schadevergoedingsplicht dient te worden verminderd vanwege de eigen schuld van verzoeker. Hiervoor moet volgens de rechtbank worden beoordeeld of verzoeker zich vrijwillig heeft laten intapen en daarmee dus heeft ingestemd. Op basis van de overgelegde verklaringen komt de rechtbank tot de conclusie dat verzoeker zich vrijwillig heeft laten intapen en dat het ging om een lolletje. De aansprakelijkheid van de Ceder Groep moet daarom met 30% worden verminderd, maar de rechtbank ziet aanleiding om deze causaliteitsverdeling op grond van de billijkheid te corrigeren naar een aansprakelijkheid van de Ceder Groep van 85%. De toegewezen verklaring voor recht wordt in zoverre toegewezen dat Ceder Groep voor 85% aansprakelijk is voor de door het ongeval geleden en nog te lijden schade.

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 11-07-2018

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2018:3709

Zaaknummer: C/16/459998 / HA RK 18-156

Rechters: A.E. The-Kouwenhoven

Advocaten: M.G.F. de Graaff-Bosch en B.M. Paijmans

Wetsartikelen: 6:101 BW

RECHTSPRAAK

Ongeval op schoolplein met putdeksel als gevolg waarvan zoon verzoekers letsel oploopt. School handelde niet onrechtmatig. School mocht de keuze maken om eerst naar de huisarts te gaan in plaats van het ziekenhuis. Geen onvoldoende toezicht gehouden op het schoolplein. Geen sprake van gevaarzettend handelen.

De zoon van verzoekers, geboren in 2010, zat in het schooljaar 2014/2015 in groep 1 van de basisschool te Zwolle. De school is tegen aansprakelijkheid verzekerd bij Reaal. De school is een school voor basisonderwijs en valt onder het gezag van Vivente. Tot 1 januari 2015 was de gemeente Zwolle zelf verantwoordelijk voor het (buiten)onderhoud van de schoolgebouwen en het hoofdschoolplein. Door een wetswijziging per 1 januari 2015 zijn de scholen zelf verantwoordelijk geworden voor dit (buiten)onderhoud. In het onderhavige geval verzorgt de gemeente Zwolle nog steeds het onderhoud aan het schoolgebouw en schoolplein van de basisschool, maar dan in opdracht van en betaald door Vivente. Op 29 mei 2015 waren de twee kleutergroepen aan het spelen op het schoolplein. De zoon van verzoekers was met twee klasgenootjes aan het knikkeren vlakbij een putdeksel. Op ongeveer twee meter afstand van de putdeksel, met ertussen een bankje, bevond zich een knikkertegel. Klasgenootje 1 en klasgenootje 2 hielden de putdeksel vast. De zoon van verzoekers keek of er knikkers onder lagen. Toen klasgenootje 1 zag dat er geen knikkers lagen, gooide hij de deksel dicht. Daarbij is de putdeksel op de rechterpink van de zoon van verzoekers terechtgekomen. De zoon van verzoekers is daarop naar de huisartsenpost gebracht, alwaar is geconcludeerd dat het jongetje naar de Spoedeisende Hulp moest. In dit ziekenhuis is hij geopereerd en uiteindelijk is besloten om de pink te amputeren.

Verzoekers verzoeken in deze procedure om een verklaring voor recht dat Vivente en Reaal aansprakelijk zijn voor de schade die hun zoon heeft geleden en nog zal lijden als gevolg van het ongeval. Verzoekers leggen daaraan ten grondslag dat Vivente en Reaal op grond van artikel 6:162 BW aansprakelijk zijn voor de gevolgen van het ongeval in 2015, omdat de basisschool geen adequate voorzorgsmaatregelen heeft getroffen, er onvoldoende toezicht is gehouden en is tekortgeschoten in de nazorg doordat niet tijdig adequate hulp is ingeschakeld.

De rechtbank toetst allereerst of sprake is geweest van gevaarzetting. De rechtbank oordeelt dat het feit dat de putdeksel open kon en dat zich een ongeval heeft voorgedaan, onvoldoende is om aansprakelijkheid van de school aan te nemen. Van gevaarzettend handelen van de basisschool is dan ook geen sprake. Het verwijt van verzoekers komt erop neer dat de basisschool geen adequate voorzorgsmaatregelen heeft genomen om een ongeluk zoals zich heeft voorgedaan te voorkomen. Daarmee is sprake van nalatigheid en kan er slechts sprake zijn van een rechtsplicht om een gevaarlijke situatie op te heffen of voorzorgsmaatregelen/adequate veiligheidsmaatregelen te nemen ter voorkoming van ongelukken, wanneer de basisschool wist dat zich op het schoolplein in de vorm van de putdeksels een potentieel gevaar voordeed of indien dat gevaar de basisschool kenbaar was. Partijen verschillen van mening over het antwoord op de vraag of de basisschool wist van de concrete gevaarssituatie of dat dit gevaar kenbaar was voor haar. De rechtbank is van oordeel dat van de basisschool niet kan worden gevergd dat zij het schoolplein zo intensief inspecteert dat zij ook niet direct waarneembare gevaren te weten komt en dat zij met ieder denkbaar gevaar voor de leerlingen rekening houdt. De rechtbank kan niet als vaststaand aannemen dat de basisschool wist van het potentiële gevaar van de putdeksels op het schoolplein of dat dat gevaar kenbaar voor haar was. Indien de rechtbank de verzochte verklaring voor recht wil uitspreken, is nadere bewijslevering noodzakelijk. Dit is in het kader van de deelgeschilprocedure echter niet mogelijk. Vervolgens oordeelt de rechtbank dat ook geen sprake was van onzorgvuldig toezicht doordat er twee leerkrachten tijdens het speelkwartier op het schoolplein aanwezig waren. Volgens de rechtbank is dit niet ongebruikelijk en onverantwoord. Aan een verantwoorde wijze van toezicht mag niet de eis worden gesteld dat steeds elke gedraging van een kind aanstonds wordt opgemerkt en zo nodig tijdig kan worden gecorrigeerd. Alsdan zou de zorgplicht van een school immers geen inspanningsverplichting meer zijn maar *de facto* een resultaatsverbintenis zijn geworden. Ten slotte wordt door verzoekers nog gesteld dat de basisschool is tekortgeschoten in de verplichting tot nazorg omdat na het ongeluk onvoldoende voortvarend en adequaat is gehandeld. De rechtbank geeft aan dat zij zich kan voorstellen dat achteraf bij verzoekers de vraag is opgekomen of hun zoon niet direct naar het ziekenhuis had moeten worden gebracht. Waar het echter om gaat, is de vraag of de basisschool er destijds in redelijkheid voor heeft kunnen kiezen om naar de huisarts te gaan. Daar geen sprake was van een levensbedreigende situatie en van de betrokken leerkrachten, die niet medisch opgeleid zijn, niet kon worden verwacht dat zij op dat moment konden inschatten dat de zoon van verzoekers complexe medische zorg nodig had die niet door de huisarts kon worden gegeven, beantwoordt de rechtbank die vraag bevestigend. Verzoekers hebben overigens ook niet het standpunt betrokken dat het letsel van hun zoon anders was geweest als hij eerder medische behandeling in het ziekenhuis had gehad. De rechtbank komt daarom tot de slotsom dat de verzochte verklaring voor recht niet

kan worden toegewezen.

Instantie: Rechtbank Overijssel

Datum uitspraak: 10-07-2018

ECLI: ECLI:NL:RBOVE:2018:2755

Zaaknummer: 6665383 AZ VERZ 18-25

Rechters: M. Willemse

Advocaten: A.M.L.E. Ides Peeters en B.M. Paijmans

Wetsartikelen: 6:162 BW

RECHTSPRAAK

Deelgeschil. Letselschade na aanrijding door auto. Onvoldoende concreet petitum. Tussentijdse vergoeding van kosten van rechtsbijstand. Begroting proceskosten deels afgewezen als volstrekt onterecht gemaakt, deels gematigd vanwege de aard van het verzoek. Afwijzing anders of meer verzochte.

Instantie: Rechtbank Gelderland

Datum uitspraak: 05-07-2018

ECLI: ECLI:NL:RBGEL:2018:3403

Zaaknummer: 6707954 \ AZ VERZ 18-14 \ 495 \ 413

Rechters: T.P.E.E. van Groeningen

Advocaten: E.C.H. van Loosbroek en A.J.J. le Poole

RECHTSPRAAK

Vervolg op tussenbeschikking. Verknochtheid letselschade-uitkering. Vrouw kan vorderingsrecht met betrekking tot het smartengeld ten aanzien van de gemeenschap niet meer effectueren, omdat de bedragen zijn opgegaan in de gemeenschap en de man erop mocht vertrouwen dat de bedragen ten behoeve daarvan werden aangewend. Schadevergoeding met betrekking tot verlies aan verdien capaciteit ook niet verknocht.

Instantie: Gerechtshof Den Haag

Datum uitspraak: 04-07-2018

ECLI: ECLI:NL:GHDHA:2018:1840

Zaaknummer: 200.209.848/01

Rechters: A.N. Labohm, D. Wachter en A.R.J. Mulder

Advocaten: M.J.J.A. Ooms en M.G.G. de Bruin

Wetsartikelen: 1:94 lid 5 BW

RECHTSPRAAK

Afwijzing verzoek om schadevergoeding. Appellant had de vergoeding in de beroepsprocedure tegen het besluit van 26 oktober 2012 moeten vragen. Vergoeding van deze kosten kan niet via een afzonderlijke schadeprocedure alsnog worden geclaimd. Weigering vergoeding immateriële schade. Er is geen sprake van een ernstige inbreuk op de persoonsrechten van appellant als gevolg van onrechtmatige besluitvorming van het UWV.

Instantie: Centrale Raad van Beroep

Datum uitspraak: 28-06-2018

ECLI: ECLI:NL:CRVB:2018:1958

Zaaknummer: 17/425 ZW

Rechters: E.W. Akkerman, A.T. de Kwaasteniet en J.L. Boxum

Advocaten: B. Arabaci en K.M. Schuijt

RECHTSPRAAK

WIA-uitkering terecht geweigerd. Geen twijfel aan de juistheid van de medische beoordeling door het UWV. De passendheid van haar eigen werk als administratief medewerker is door de arbeidsdeskundige voldoende inzichtelijk gemaakt.

WIA-uitkering terecht geweigerd. Appellante heeft zich met ingang van 29 juni 2012 ziek gemeld met whiplashklachten na een auto|ongeluk. Appellante is op 30 juni 2014 onderzocht op het spreekuur van een voor het UWV werkzame arts. Deze arts heeft geconcludeerd dat behoudens aanwijzingen voor een milde psychisch aandoening, geen afwijkingen zijn te objectiveren. Geen twijfel aan de juistheid van de medische beoordeling door het UWV. De rechtbank heeft appellante niet gevolgd in haar standpunt dat de verzekeringsartsen een externe deskundige hadden moeten raadplegen om nader onderzoek te doen naar de psychische gesteldheid en PTSS. Daartoe is overwogen dat appellante van februari 2013 tot juni 2013 een revalidatietraject heeft gevolgd waarna haar is geadviseerd een jaar te wachten met het zoeken van een andere behandeling voor haar voortdurende psychische klachten. Ten tijde van de datum in geding (24 juni 2014) was inmiddels een jaar verstreken, waarin appellante geen hulp of nadere therapie heeft gezocht. Dat appellante meer beperkt is dan vastgesteld door de verzekeringsartsen, heeft appellante niet op medische gronden aannemelijk gemaakt. De passendheid van haar eigen werk als administratief medewerker is door de arbeidsdeskundige voldoende inzichtelijk gemaakt. De aangevallen uitspraak moet worden bevestigd.

Instantie: Centrale Raad van Beroep

Datum uitspraak: 28-06-2018

ECLI: ECLI:NL:CRVB:2018:1967

Zaaknummer: 16/3550 WIA

Rechters: J.P.M. Zeijen

Advocaten: T.F.M. Hindriks, J.J.D. van Doleweerd en A.M.M. Schalkwijk

RECHTSPRAAK

Ongevallenverzekering. Geen opzet tot misleiden maar ongelukkige poging van de verzekerde om aandacht voor zijn knieletsel te krijgen. Restitutie onderzoekskosten aan de verzekerde en doorhaling registratie Extern Verwijzingsregister en Incidentenregister.

De verzekerde heeft een ongevallenverzekering gesloten bij de verzekeraar. In 2010 is de verzekerde op weg naar de brievenbus gevallen op zijn linkerknie. De volgende dag hoorde hij in diezelfde knie een knak toen hij een zware zaag optilde. Enkele weken later is tijdens een kijkoperatie de meniscus van de verzekerde verwijderd. Jaren later heeft de verzekerde nog steeds last van zijn knie. In 2015 meldt de verzekerde het incident met de zaag en vraagt aan de verzekeraar of hij recht heeft op een schade-uitkering uit hoofde van de verzekering. De verzekeraar bericht de verzekerde dat hij geen recht heeft op een uitkering omdat het gemelde incident niet voldoet aan de dekkingsomschrijving én omdat de schadevordering niet tijdig is gemeld. De verzekerde reageert hierop door uit te leggen dat hij de dag voor het incident met de zaag op zijn knie is gevallen. Ook legt de verzekerde uit dat hij de schade in zijn optiek tijdig heeft gemeld omdat hij zijn schade heeft gemeld binnen twee jaar nadat de arts hem heeft verteld dat hij blijvende klachten overhoudt aan de valpartij. Dit leidt niet tot een ander oordeel van de verzekeraar. Een jaar later meldt de verzekerde een nieuw schadevoorval. De verzekerde stelt dat een vlieg in zijn oog vloog waardoor hij op weg naar de brievenbus opnieuw is gevallen op zijn linkerknie. De knieklachten zouden hierdoor zijn verergerd. De verzekeraar schakelt naar aanleiding van deze melding een onderzoeksbureau in en concludeert dat de verzekerde bij alle drie zijn ongevalsmeldingen een onware opgave heeft gedaan c.q. de verzekeraar onjuist heeft geïnformeerd met het opzet de verzekeraar te misleiden. De verzekeraar heeft vervolgens de persoonsgegevens van de verzekerde geregistreerd in de Gebeurtenissenadministratie, het Intern Verwijzingsregister (IVR), het Incidentenregister en het daaraan gekoppelde Extern Verwijzingsregister (EVR). Ook vordert de verzekeraar de gemaakte onderzoekskosten bij de verzekerde. De verzekerde dient hierop een klacht in bij het Klachteninstituut Financiële Dienstverlening. De Commissie oordeelt dat de registratie in het EVR moet worden doorgehaald, omdat de vastgestelde gedragingen geen zwaardere verdenking dan een redelijk vermoeden van schuld opleveren (vgl. HR 29 mei

2009, ECLI:NL:HR:2009:BH4720). De registratie in het Incidentenregister is niet meer ter zake dienend en moet daarom eveneens worden doorgehaald. De registratie in de Gebeurtenissenadministratie en het IVR mag de verzekeraar handhaven. De verzekeraar dient de reeds door de consument betaalde onderzoekskosten te restitueren. De vorderingen van de consument zijn (gedeeltelijk) toegewezen.

Instantie: Geschillencommissie Financiële Dienstverlening

Datum uitspraak: 19-06-2018

Zaaknummer: GC 2018-337

RECHTSPRAAK

Geen belanghebbende eenmalige uitkering Regeling Backpay. Geen strijd met gelijkheidsbeginsel. Aanvraag afgewezen.

Regeling Backpay. Achtergrond en karakter regeling. Zie ook uitspraken van 11 januari 2018, ECLI:NL:CRVB:2018:1 tot en met ECLI:NL:CRVB:2018:3. Vaststelling dat minister de aanvraag van appellante in overeenstemming met het beleid (van Regeling Backpay) heeft afgewezen op de grond dat niet is voldaan aan de voorwaarde dat de belanghebbende – de grootvader van appellante, [naam] – op 15 augustus 2015 in leven was. Geen aanleiding voor oordeel dat minister zijn beleid niet consistent heeft toegepast. Geen ruimte voor beoordeling of het in de Regeling Backpay opgenomen beleid in strijd is met het gelijkheidsbeginsel. De rechtbank heeft dit niet onderkend. Belangenafweging niet aan de orde, verwijzing naar uitspraak van 28 januari 2011, ECLI:NL:CRVB:2011:BP2564.

Instantie: Centrale Raad van Beroep

Datum uitspraak: 14-06-2018

ECLI: ECLI:NL:CRVB:2018:1862

Zaaknummer: 17/7774 AW

Rechters: N.J. van Vulpen-Grootjans

Advocaten: A.R. Kellermann en C. Vooijs

RECHTSPRAAK

Geen belanghebbende eenmalige uitkering Regeling Backpay. Geen strijd met gelijkheidsbeginsel. Aanvraag afgewezen.

Regeling Backpay. Achtergrond en karakter van de regeling. Vaststelling dat de minister de aanvraag van appellante in overeenstemming met het in de Regeling Backpay neergelegde beleid heeft afgewezen op de grond dat niet is voldaan aan de voorwaarde dat de belanghebbende – de echtgenoot van appellante, [naam echtgenoot] – op 15 augustus 2015 in leven was. Beperkte toetsingskader laat beoordeling van het beleid, met inbegrip van de daarin gekozen peildatum van 15 augustus 2015, niet toe. Geen aanleiding voor oordeel dat minister zijn beleid niet consistent heeft toegepast. Ook geen ruimte voor beoordeling van mogelijke strijd met het gelijkheidsbeginsel. Beroep op de hardheidsclausule slaagt ook niet.

Instantie: Centrale Raad van Beroep

Datum uitspraak: 14-06-2018

ECLI: ECLI:NL:CRVB:2018:1867

Zaaknummer: 17/6584 AW

Rechters: N.J. van Vulpen-Grootjans

Advocaten: C. Vooijs

RECHTSPRAAK

Strafrecht. Veroordeling voor mishandeling. Benadeelde partij niet-ontvankelijk, omdat verdachte onder bewind is gesteld en bewindvoerder niet is opgeroepen.

Instantie: Rechtbank Amsterdam

Datum uitspraak: 13-06-2018

ECLI: ECLI:NL:RBAMS:2018:5235

Zaaknummer: 13/689091-17

Rechters: R.A. Overbosch, J.H.J. Evers en E.G.C. Groenendaal

Advocaten: M.A.C. de Bruijn

Wetsartikelen: 1:431 BW

RECHTSPRAAK

Deelgeschil. Verkeersongeval tussen motorrijder zonder rijbewijs en kerende auto. Omvang aansprakelijkheid auto 75% en motorfiets 25%. Billijkheidscorrectie ten gunste van verzekeraar. Motorrijder anticipeerde onvoldoende op verkeer door direct achter de auto te rijden.

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 13-06-2018

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2018:9056

Zaaknummer: C/09/545592 / HA RK 18-3

Rechters: M.C. van Ritsema Eck-van Drempt

Advocaten: Ü Arslan en B.M. Stroetinga

Wetsartikelen: 6:101 BW

RECHTSPRAAK

Artur Ivanov v. Rusland

Artur Ivanov v. Rusland. Schending van artikel 3 EVRM: te laag bedrag aan smartengeld toegekend in nationale gerechtelijke procedure.

Artur Germanovich Ivanov stelt dat hij niet voldoende schadevergoeding heeft gekregen voor een schending van zijn rechten in de zin van artikel 3 EVRM. Het betreft schadevergoeding voor door een politieagent toegebracht oorletsel. Het EHRM stelt verzoeker in het gelijk en oordeelt dat sprake is van een schending van artikel 3 EVRM, omdat het in de nationale gerechtelijke procedure toegekende bedrag te laag is. Het EHRM veroordeelt Rusland tot betaling van een bedrag van € 11.000 aan smartengeld.

Instantie: Europees Hof voor de Rechten van de Mens

Datum uitspraak: 05-06-2018

Zaaknummer: 62798/09

RECHTSPRAAK

Khani Kabbara v. Cyprus

Khani Kabbara v. Cyprus. Schending van artikel 3 EVRM: mishandeling door de politie tijdens detentie en onvoldoende effectief onderzoek naar die gestelde mishandeling.

Verzoeker, Hani Abdul Khani Kabbara, stelt dat hij is mishandeld door de politie. Hij is op 27 februari 2011 gearresteerd, omdat hij door middel van een valse creditcard geld van de bank zou hebben ontnomen en is direct meegenomen naar het politiebureau. Op diezelfde dag zijn in het ziekenhuis verschillende verwondingen geconstateerd. Verzoeker stelt dat sprake is van een schending van artikel 3 EVRM, omdat hij tijdens zijn detentie mishandeld is door de politie op het politiebureau en omdat geen effectief onderzoek is ingesteld naar de gestelde mishandeling. Het EHRM oordeelt dat sprake is van een schending van artikel 3 EVRM ten aanzien van de mishandeling en het onderzoek naar de gestelde mishandeling en veroordeelt Cyprus tot betaling van een bedrag van € 25.000 aan smartengeld en € 3.000 aan proceskosten.

Instantie: Europees Hof voor de Rechten van de Mens

Datum uitspraak: 05-06-2018

Zaaknummer: 24459/12

RECHTSPRAAK

Fatih Çakır en Merve Nisa Çakır v. Turkije

Fatih Cakir en Merve Nisa Cakir v. Turkije. Schending van artikel 2 EVRM.

De echtgenote en moeder van verzoekers zijn omgekomen bij een verkeersongeval. Verzoekers stellen dat sprake is van een schending van artikel 2 EVRM, omdat de nationale autoriteiten niet voldoende veiligheidsmaatregelen hebben getroffen op de weg, als gevolg waarvan het verkeersongeval heeft plaatsgevonden. Verder stellen zij dat de gerechtelijke procedures niet adequaat waren en dat niet gebleken is of de autoriteiten aansprakelijk zijn voor het ongeval, omdat het gerecht het oordeel enkel op het verkeersongevalrapport heeft gebaseerd. Verzoekers stellen in het bijzonder dat een expert had moeten beoordelen of de bestuurder de controle over het stuur had verloren door een probleem met de weg. Het EHRM oordeelt dat sprake is van een schending van artikel 2 EVRM ten aanzien van het onderzoek en veroordeelt Turkije tot betaling van een bedrag van € 10.000 aan smartengeld en € 2.000 aan proceskosten.

Instantie: Europees Hof voor de Rechten van de Mens

Datum uitspraak: 05-06-2018

Zaaknummer: 54558/11

RECHTSPRAAK

Mihdi Perinçek v. Turkije

Mihdi Perincek v. Turkije. Schending van artikel 2 EVRM: zoon van verzoeker neergeschoten door politie; onvoldoende effectief onderzoek naar overlijden.

Mihdi Perinçek stelt dat zijn zoon is vermoord door de politie en dat is nagelaten een effectief onderzoek in te stellen naar zijn dood. Zijn zoon is op 28 mei 2004 neergeschoten door een politieagent, terwijl de politie bezig was met de preventie van terroristische aanvallen door de PKK. Zijn zoon is later in het ziekenhuis overleden. Uiteindelijk is geoordeeld dat sprake was van zelfverdediging. Perinçek heeft in de gerechtelijke procedures gesteld dat de verklaringen van de agenten onjuist waren. De politie heeft zijn zoon van dichtbij neergeschoten en zijn zoon was ongewapend. Hij heeft meerdere onregelmatigheden gevonden in het onderzoek. Zijn beroep is afgewezen. Perinçek stelt dat sprake is van een schending van artikel 2 EVRM, omdat de politie zijn zoon onrechtmatig heeft neergeschoten en omdat geen effectief onderzoek is ingesteld naar zijn dood. Het EHRM oordeelt dat sprake is van een schending van artikel 2 EVRM en veroordeelt Turkije tot betaling van een bedrag van € 5.000 aan smartengeld.

Instantie: Europees Hof voor de Rechten van de Mens

Datum uitspraak: 29-05-2018

Zaaknummer: 54915/09

RECHTSPRAAK

Dornean v. Moldavië

Dornean v. Moldavië. Schending van artikel 3 EVRM: onvoldoende effectief onderzoek naar de gestelde mishandeling van verzoeker door zijn ex-vrouw en kinderen.

Dornean stelt dat hij door zijn ex-vrouw en volwassen kinderen is mishandeld en dat geen onderzoek is ingesteld naar de gestelde mishandeling. Hij stelt dat sprake is van een schending van artikel 3 EVRM vanwege de mishandeling en het ontbreken van een effectief onderzoek naar die gestelde mishandeling. Het EHRM oordeelt dat sprake is van een schending van artikel 3 EVRM en veroordeelt Moldavië tot betaling van € 5.000 aan smartengeld en 17.529 Moldavische lei aan proceskosten.

Instantie: Europees Hof voor de Rechten van de Mens

Datum uitspraak: 29-05-2018

Zaaknummer: 27810/07

RECHTSPRAAK

Agarkova v. Rusland

Agarkova v. Rusland. Schending van artikel 2 EVRM: onvoldoende effectief onderzoek naar overlijden van de zoon van verzoekster.

De zoon van verzoekster is op 17 januari 2007 naar het ziekenhuis vervoerd met ernstig letsel. Enkele weken later is hij overleden. Uit onderzoek is gebleken dat de hoofdverwondingen van haar zoon zijn opgelopen tijdens een gevecht. Na dit gevecht is hij door politieagenten meegenomen naar het politiebureau. Agarkova heeft tevergeefs gepoogd ervoor te zorgen dat de betrokken agenten strafrechtelijk vervolgd zouden worden. Zij stelt in de onderhavige procedure dat sprake is van een schending van artikel 2 EVRM, omdat geen effectief onderzoek is ingesteld naar het overlijden van haar zoon. Het EHRM oordeelt dat sprake is van een schending van artikel 2 EVRM en veroordeelt Rusland tot betaling van € 20.000 aan smartengeld en € 3.780 aan proceskosten.

Instantie: Europees Hof voor de Rechten van de Mens

Datum uitspraak: 15-05-2018

Zaaknummer: 29951/09

RECHTSPRAAK

Vatandaş v. Turkije

Vatandas v. Turkije. Schending van artikel 3 EVRM: mishandeling door politie tijdens arrestatie.

Vatandaş is op 6 april 2002 gearresteerd tijdens een demonstratie in Istanbul. Vatandaş stelt dat sprake is van een schending van artikel 3 EVRM, omdat hij tijdens de arrestatie is mishandeld en daarbij onder andere een gebroken elleboog heeft opgelopen. Het EHRM oordeelt dat sprake is van een schending van artikel 3 EVRM en veroordeelt Turkije tot betaling van € 10.000 aan smartengeld en € 2.000 aan proceskosten.

Instantie: Europees Hof voor de Rechten van de Mens

Datum uitspraak: 15-05-2018

Zaaknummer: 37869/08

RECHTSPRAAK

Pankov v. Rusland

Pankov v. Rusland. Schending van artikel 3 EVRM: mishandeling door de politie tijdens detentie en onvoldoende effectief onderzoek naar die gestelde mishandeling.

Pankov is op 9 april 2007 aangehouden door de politie voor een controle van het identiteitsbewijs en meegenomen naar het politiebureau. Pankov stelt dat hij de volgende ochtend door een agent is geslagen. Hij is diezelfde dag als getuige gehoord over een overval en vrijgelaten. Daarna is hij onderzocht door artsen die hebben geconstateerd dat hij hoofdverwondingen had. De betrokken agenten zijn niet strafrechtelijk vervolgd. Pankov stelt dat sprake is van een schending van artikel 3 EVRM, omdat hij is mishandeld door de politie en omdat er geen effectief onderzoek is ingesteld naar die gestelde mishandeling. Het EHRM oordeelt dat sprake is van een schending van artikel 3 EVRM ten aanzien van de mishandeling en het onderzoek naar die mishandeling. Het EHRM veroordeelt Rusland tot betaling van € 15.000 aan smartengeld en € 1.000 aan proceskosten.

Instantie: Europees Hof voor de Rechten van de Mens

Datum uitspraak: 15-05-2018

Zaaknummer: 52550/08

RECHTSPRAAK

Sergey Ivanov v. Rusland

Sergey Ivanov v. Rusland. Schending van artikel 3 EVRM: mishandeling (om een bekentenis af te dwingen) en onvoldoende effectief onderzoek naar de gestelde mishandeling.

Sergey Vladimirovich Ivanov is veroordeeld tot een gevangenisstraf van vijftien en een half jaar vanwege diefstal en een gewapende overval. Verzoeker stelt dat hij meerdere keren is mishandeld, zodat hij zou bekennen en dat die bekentenis uiteindelijk tot zijn veroordeling heeft geleid. Verzoeker stelt dat sprake is van een schending van artikel 3 EVRM, vanwege de mishandeling en het gebrek aan een effectief onderzoek naar de gestelde mishandeling. Het EHRM oordeelt dat zowel ten aanzien van de mishandeling als ten aanzien van het onderzoek sprake is van een schending van artikel 3 EVRM en veroordeelt Rusland tot betaling van € 50.000 aan smartengeld.

Instantie: Europees Hof voor de Rechten van de Mens

Datum uitspraak: 15-05-2018

Zaaknummer: 35517/11

RECHTSPRAAK

Andersen v. Griekenland

Andersen v. Griekenland. Schending van artikel 3 EVRM: onvoldoende effectief onderzoek naar een gestelde mishandeling door de politie tijdens detentie.

Andersen is in 2008 gearresteerd door de politie in Thessaloniki vanwege diefstal. Andersen stelt dat hij door de politie is mishandeld, terwijl hij in voorlopige hechtenis zat. Uit een onderzoeksrapport blijkt dat Andersen van een muur is gevallen, nadat hij geprobeerd heeft te ontsnappen en dat de politie hem toen met geweld heeft moeten arresteren. De klacht is afgewezen, omdat is geoordeeld dat het geweld noodzakelijk was voor de arrestatie. Andersen stelt dat sprake is van een schending van artikel 3 EVRM, omdat hij is mishandeld door de politie, terwijl hij in voorlopige hechtenis zat. Het EHRM oordeelt dat geen sprake is van een schending van artikel 3 EVRM ten aanzien van de mishandeling, maar dat wel sprake is van een schending van artikel 3 EVRM ten aanzien van het onderzoek naar die gestelde mishandeling. Het EHRM veroordeelt Griekenland tot betaling van € 10.000 aan smartengeld.

Instantie: Europees Hof voor de Rechten van de Mens

Datum uitspraak: 26-04-2018

Zaaknummer: 42660/11

RECHTSPRAAK

werknemer/Peinemann Hoogwerksystemen B.V.

Dat dieplader-chauffeur arbeidsongeval niet direct heeft gemeld en dat er geen getuigen zijn geweest, is onvoldoende om aan te nemen dat het ongeval niet heeft plaatsgevonden. Geen toepassing arbeidsrechtelijke omkeringsregel. Benoeming deskundige.

Feiten

Werknemer is van 30 november 1998 tot 31 mei 2012 werkzaam geweest bij Peinemann in de functie van dieplader-chauffeur. Tot zijn werkzaamheden behoorden het vervoer van hoogwerkers naar de locatie en het laden en lossen van de hoogwerkers. Op 2 juni 2010 moest werknemer twee verreikers ophalen in Made en vervoeren naar Hoogvliet. Het vervoer vond plaats op een dieplader. Na dit transport heeft werknemer in Rotterdam nog een hoogwerker verzet. Vervolgens kreeg werknemer van de planner opdracht om nog een extra transport uit te voeren. Werknemer heeft dat geweigerd. De planner hield werknemer voor dat dit opgevat zou kunnen worden als werkweigering. Daarop reageerde werknemer met de opmerking 'Dan ontsla je me maar, ik meld mij nu ziek'. Werknemer is vervolgens in de vrachtwagen gestapt en weggereden. Werknemer heeft vanwege dit incident een officiële waarschuwing gekregen. Werknemer verzoekt voor recht te verklaren dat Peinemann aansprakelijk is voor het hem in de uitoefening van de werkzaamheden overkomen ongeval op 2 juni 2010 en dat de klachten en beperkingen in causaal verband staan tot het ongeval dan wel de uitvoering van rugbelastende werkzaamheden. Volgens werknemer is Peinemann tekortgeschoten in de op haar rustende zorgplicht.

Oordeel

Ongeval

Gelet op de door werknemer gestelde feiten en omstandigheden en de onvoldoende gemotiveerde betwisting hiervan door Peinemann, staat voldoende vast dat werknemer op 2 juni 2010 een bedrijfsongeval heeft gehad. Het enkele feit dat werknemer het ongeval niet direct heeft gemeld en dat er geen getuigen zijn geweest, is onvoldoende om aan te nemen dat

het ongeval niet heeft plaatsgevonden. Werknemer heeft onweersproken gesteld dat hij het ongeval de volgende dag telefonisch heeft gemeld en nadien op 8 juni ook schriftelijk, waarbij hij aangaf het na terugkeer van diens vakantie ook aan de HSQE-manager te zullen melden. Dat is gebeurd op 21 juli 2010. In het naar aanleiding daarvan opgestelde gespreksverslag is – na uitvoering van een simulatie – geconcludeerd dat werknemer de lepel niet ver genoeg naar achteren heeft gekanteld en niet heeft vastgezet. Volgens werknemer ontbraken de borgpennen. Hierdoor bleek het mogelijk dat de lepel voorover kon kantelen. Uit dit verslag volgt niet dat het ongeval niet kan hebben plaatsgevonden of dat de door werknemer gestelde toedracht onaannemelijk is.

Stelplicht en bewijslast

Uit de medische rapporten blijkt dat de deskundigen het erover eens zijn dat het ongeval geen traumatisch letsel heeft veroorzaakt. Dat neemt niet weg dat, zoals werknemer stelt, Peinemann in beginsel volgens vaste rechtspraak ook aansprakelijk kan zijn indien zich door het ongeval pre-existente rugklachten hebben geopenbaard. Volgens het uitgangspunt van artikel 7:658 BW zal werknemer moeten stellen en zo nodig bewijzen dat deze rugklachten zijn opgelopen in de werkzaamheden. Uit de stellingen van werknemer begrijpt de kantonrechter evenwel dat werknemer een beroep doet op toepassing van de arbeidsrechtelijke omkeringsregel, waardoor wordt vermoed dat er een verband bestaat tussen de gezondheidsschade en de werkzaamheden. Nu Peinemann de door werknemer gestelde tilwerkzaamheden niet althans onvoldoende gemotiveerd heeft betwist en evenmin heeft weersproken dat dit een overschrijding oplevert van de maximale tilnorm van 23 kilo op basis van de NIOSH-formule, heeft werknemer voorshands aannemelijk gemaakt dat hij tijdens zijn werkzaamheden is blootgesteld aan risico's voor de gezondheid. Aan de eerste voorwaarde voor toepassing van de omkeringsregel heeft werknemer dus voldaan. Peinemann heeft gesteld dat de rugklachten van werknemer een multicausale oorzaak kunnen hebben. Peinemann wijst erop dat de klachten niet zijn veroorzaakt in de uitoefening van de werkzaamheden maar dat het slijtageklachten/degeneratieve afwijkingen betreft die passen bij de leeftijd van werknemer (53 jaar ten tijde van het ongeval). Het medisch advies waar werknemer zich op beroept en waarin wordt geconcludeerd dat de rugklachten hoogstwaarschijnlijk worden veroorzaakt door de door werknemer verrichte werkzaamheden bij Peinemann, legt onvoldoende gewicht in de schaal voor het aannemen van een verband tussen de werkzaamheden en de klachten van werknemer. Het verband tussen de rugklachten van werknemer en het ongeval dan wel de rugbelastende werkzaamheden is voortsnog te onzeker of te onbepaald om het vermoeden aan te nemen dat de klachten van werknemer hierdoor zijn veroorzaakt. Het beroep op de arbeidsrechtelijke omkeringsregel kan daarom op dit moment (nog) niet slagen.

Benoeming deskundige

Het komt de kantonrechter geraten voor één (of meer) deskundige(n) te benoemen om een onafhankelijk (medisch) deskundig oordeel te vragen over de vraag of de door werknemer gestelde klachten zijn veroorzaakt door het ongeval dan wel de door hem verrichte werkzaamheden bij Peinemann, dan wel hoe waarschijnlijk dat is. Partijen krijgen de gelegenheid zich hierover uit te laten.

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 13-04-2018

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2018:5470

Zaaknummer: 6378101 / CV EXPL 17-35426

Rechters: P. Vlaswinkel

Advocaten: H.M. Kruitwagen

Wetsartikelen: 7:658 BW

RECHTSPRAAK

Verzekerde heeft recht op een uitkering uit hoofde van een ongevallenverzekering. Het beroep van de verzekeraar op de dekkingssuitsluiting houdt geen stand. De stelling van de verzekeraar dat sprake is van overmatig alcoholgebruik heeft verzekerde voldoende gemotiveerd betwist.

Op weg van de kroeg naar huis overkomt de verzekerde een ongeval. De toedracht is onduidelijk. De verzekerde lijdt aan geheugenverlies en is in de berm gevonden door zijn zoon. Het is onduidelijk op welke wijze de verzekerde ten val is gekomen. Op basis van het SEH-verslag van de chirurg concludeert de medisch adviseur van de verzekeraar dat sprake was van overmatig alcoholgebruik ten tijde van het ongeval. De schadeclaim van de verzekerde wordt daarop afgewezen, omdat de ongevallenverzekering geen dekking biedt voor schade die is ontstaan, verergerd of bevorderd door overmatig alcoholgebruik. De verzekerde heeft het standpunt van de verzekeraar gemotiveerd betwist door te stellen dat de verklaring van de SEH-arts onbetrouwbaar is. De SEH-arts heeft verklaard dat de verzekerde tijdens een avond kaarten in de kroeg vijftien bier heeft gedronken. De verzekerde zegt dat hij geen vijftien bier heeft gedronken en dat hij die avond niet aan het kaarten was, maar aan het biljarten. Het was de taak van de verzekerde om de wedstrijdpunten bij te houden, hetgeen met zoveel drank op niet mogelijk is. Ter onderbouwing van zijn standpunt heeft de verzekerde een verklaring van de kroegbaas overgelegd. De kroegbaas bevestigt dat de verzekerde regelmatig naar de kroeg komt om te biljarten en dat de verzekerde geen echte drinker en nog nooit dronken is geweest in zijn kroeg.

De Commissie oordeelt dat de gemotiveerde betwisting van de verzekerde en de verklaring van de kroegbaas gereede twijfel hebben doen ontstaan aan de juistheid van de verklaring van de SEH-arts. Vervolgens is de verzekeraar gehouden tot het leveren van nader bewijs. De verzekeraar heeft opnieuw medisch advies laten uitbrengen door haar medisch adviseur. Ter verificatie van de verklaring van de SEH-arts in het SEH-verslag heeft de medisch adviseur van de verzekeraar de betreffende arts benaderd. De arts verklaart nader dat hij de verzekerde in 2015 niet heeft gezien, maar dat die is gezien door een andere arts. De Commissie stelt vast dat de verklaring van de SEH-arts niet is gebaseerd op hetgeen de SEH-arts zelf uit de mond

van de verzekerde heeft opgetekend, maar dat die verklaring kennelijk is gebaseerd op wat hij een of meer anderen heeft horen zeggen. Nu sprake is van een 'van horen zeggen'-verklaring kan deze tegenover de gemotiveerde betwisting van de verzekerde niet dienen als bewijs voor overmatig alcoholgebruik. Nu bovendien bij de verzekerde geen bloedonderzoek heeft plaatsgevonden of een ademtest is gedaan, dienen aan het bewijs van overmatig alcoholgebruik strenge eisen te worden gesteld. De Commissie oordeelt dat de verzekeraar de schadeclaim van de verzekerde alsnog in behandeling moet nemen.

Instantie: Geschillencommissie Financiële Dienstverlening

Datum uitspraak: 16-03-2018

Zaaknummer: GC 2018-182

RECHTSPRAAK

Deelgeschil. Artikel 54 Rvv 1990. Ongeval tussen motorrijder zonder rijbewijs en auto. Toedracht niet komen vast te staan. Afwijzing verzoek inzake aansprakelijkheid verzekeraar voor de schade.

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 14-03-2018

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2018:9042

Zaaknummer: C/09/540619 / HA RK 17-490

Rechters: M.C. van Ritsema Eck-van Drempt

Advocaten: Ü Arslan en J. Kruijswijk Jansen

Wetsartikelen: 54 Rvv

RECHTSPRAAK

De reis- en ongevallenverzekeraar wijst dekking voor een ongeval in het buitenland aanvankelijk ten onrechte af. De verzekerde stelt dat hij hierdoor PTSS-klachten heeft ontwikkeld en eist een (aanvullende) immateriële schadevergoeding van de verzekeraar. De Commissie wijst dit verzoek af omdat de verzekerde het causaal verband onvoldoende aannemelijk heeft gemaakt.

De verzekerde heeft een doorlopende reis- en annuleringsverzekering gesloten bij de verzekeraar. Op reis is de verzekerde een ongeval overkomen waardoor hij zijn middenvoetsbeentje heeft gebroken. De verzekeraar heeft de dekking in eerste instantie afgewezen. Vijf weken na het ongeval heeft de verzekeraar de kosten van de verzekerde alsnog vergoed en een uitkering gedaan vanwege blijvende invaliditeit. Op verzoek van de verzekerde heeft de verzekeraar bovendien € 3.000 aan immateriële schade vergoed, ter verzachting van het leed van de verzekerde doordat de schadeclaim op een cruciaal moment ten onrechte is afgewezen. Vervolgens eist de gemachtigde van de verzekerde een aanvullende immateriële schadevergoeding van € 7.500, omdat de verzekerde PTSS-klachten heeft ontwikkeld als gevolg van de dekkingsafwijzing. De verzekeraar betwist het causaal verband tussen de aanvankelijke dekkingsafwijzing en de psychische klachten van de verzekerde. De Commissie volgt de stelling van de verzekeraar dat een medisch expertiseonderzoek benodigd is voor het vaststellen van het causaal verband tussen de gebeurtenis en PTSS. De verzekerde heeft geen medisch expertiseonderzoek uitgevoerd om het causaal verband nader te onderbouwen. De Commissie wijst het verzoek om een aanvullende immateriële schadevergoeding daarom af.

Instantie: Geschillencommissie Financiële Dienstverlening

Datum uitspraak: 27-02-2018

Zaaknummer: GC 2018-140

RECHTSPRAAK

Rechtsbijstandverzekering. De verzekerden vorderen vergoeding van immateriële schade als gevolg van de afwijzing van het verzoek de zaak in de bezwaarprocedure over te dragen aan de externe rechtshulpverlener naar keuze van de verzekerden. De vorderingen zijn afgewezen.

De verzekerden hebben in 2014 een verzoek om dekking gedaan in een administratieve procedure. Met het arrest van het Europese Hof van Justitie van 7 april 2016 in zaak C-5/15 is komen vast te staan dat ook in een bezwaarprocedure het recht op vrije advocaatkeuze geldt. De verzekerden hebben evenwel geen advocaatkosten gemaakt voor bijstand in die procedure maar gebruikgemaakt van de rechtshulp van de verzekeraar. Voor het vergoeden van kosten bestaat daarom geen aanleiding. De door de verzekerden ervaren frustratie doordat de verzekeraar in 2014 het dossier niet heeft uitbesteed aan een rechtshulpverlener naar keuze van de verzekerden, is niet het gevolg van omstandigheden die aan de verzekeraar zijn toe te rekenen. Voor een vergoeding van immateriële schade bestaat geen grond. Vordering afgewezen.

Instantie: Geschillencommissie Financiële Dienstverlening

Datum uitspraak: 20-02-2018

Zaaknummer: GC 2018-114

RECHTSPRAAK

Deelgeschil. Ongeval in tram. Aansprakelijkheid HTM niet vast komen te staan, omdat niet als vaststaand kan worden aangenomen dat sprake is geweest van spontaan afremmen van de tram. Afwijzing verzoeken.

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 19-12-2017

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2017:16607

Zaaknummer: C/09/539450 / HA RK 17-452

Rechters: M.C. van Ritsema Eck-van Drempt

Advocaten: Y. Slob en J. Schep

Wetsartikelen: 6:170 BW en 8:105 BW